

hvad der i den Henseende kom frem. Jeg finder ikke, at der vindes Nogetsomhelst ved dette Forslags Antagelse.

Tscherning: Ja, den ærede Minister har omtrent sagt Alt, hvad der i Almindelighed kan siges, idetmindste fra mit Standpunkt, om de foreliggende Forslag. Jeg skal imidlertid tillade mig noget nærmere at gaae ind paa dem saaledes, som Enkelte af de ærede Medlemmer have omtalt dem. Der er jo den Mærkelighed ved disse Forslag, at, saaledes som §§ 94 og 28 ere vedtagne ved 2den Behandling og nu ligge for, gaae de hver i sin Retning mod det, der saaledes er vedtaget, idet den ene Række af Forslagene gaaer ud paa at befrie Landet i Overgangstiden for den Byrde, der er det paalagt, om man saa vil, til Fordeel for Kjøbstæderne, og den anden Række gaaer ud paa at gjøre accurat det Modsatte, nemlig at gjøre den Byrde, der skal hvile paa Landet, for: at affinde sig med Kjøbstæderne, meget strengere. Jeg synes, at det Simpleste under disse Omstændigheder vilde være at forkaste alle disse Forslag. Man har paa den ene Side begjært for Meget, og man indrømmer paa den anden Side for Lidet; kaste vi begge Rækker af disse Forslag bort, blive vi staaende ved hvad der ligger imellem. For nærmere at komme til at erkjende, hvor rigtigt dette ogsaa i sig selv er, skal jeg tage Paragrapherne for, som de foreligge. Dersom jeg hørte rigtigt, eller rettere sagt, forstod rigtigt — thi jeg hørte det godt — hvad det ærede Medlem fra Randers (Schouby) sagde, saa gif det Forslag, som her er opstillet under Nr. 60, ud paa at forhindre Kjøbstadhaandværkerne fra at flytte ud i Landkredsene i den mellemliggende Tid, og paa den anden Side skulde Forslaget under Nr. 61 have den Virkning at forhindre Landhaandværkerne fra at trænge ind i Nærheden af Kjøbstæderne. Jeg synes, at alene i disse to Betragtninger ligger Beviset for, at vi gjøre rettest i at forkaste begge Forslagene. Hvad er det, vi gaae ud paa? Vi gaae ud paa at skaffe de Kjøbstadhaandværkere, som see, at de indenfor Kjøbstadens Grændser ikke kunne bestaae ligeoverfor den større Næringsfrihed, fordi de Byrder, de have at svare og

det Liv, de ere nøbde til at føre, bliver dem for kostbart, Ret til at kunne flytte ud paa Landet og nedsatte sig der, uden at erhverve Næringsbeviis eller Bevilling; men det vil det ærede Medlem, der, saavidt jeg har forstaaet, hidtildags er optraadt i Kjøbstædernes og Kjøbstadhaandværkerens Interesse, have dem for meent. Det ærede Medlem nikker; det forholdes sig altsaa saaledes, at det ærede Medlem vil have, at de Kjøbstadhaandværkere, som søle sig trænge og trykkede indenfor Kjøbstadens Grændser, skulle forhindres fra at finde en Lettelse i deres Kvar ved at flytte ud paa Landet. Det er altsaa ikke i Kjøbstædernes eller idetmindste ikke i Kjøbstadhaandværkerens Interesse, at det ærede Medlem taler, thi han vil sulke dem ud; han vil beholde dem, klemte indenfor Kjøbstadens Grund for at pine Skatterne ud af dem, saalange der er Noget ved dem; han vil ikke indrømme dem at komme udenfor, hvor de kunne have Albuerne frie. Jeg troer, at dette er en ganske stempel Fremstilling af det, som det ærede Medlem selv har sagt, og, da vi nu kjende, hvad hans Forslag sigter til, saa er det Bedste, vi kunne gjøre, at forkaste det. Det andet Forslag, Forslaget under Nr. 61, som gaaer i den modsatte Retning, forstaaer man først rigtigt, naar man læser de to §§, nemlig §§ 28 og 94, samlede. Disse to §§ supplere hinanden, og jeg haaber, at den ærede Formand ikke vil tage det ilde op, at jeg oplæser dem. Jeg skal meget gjerne indrømme, hvad det ærede Medlem (S. F. Petersen) her bagved har sagt, at § 28 allerede er gaaet noget vidt, men nu skulle vi høre Ordene og lægge Mærke til, hvad disse §§ stge. § 28, der handler om Afstandsbestemmelsen, siger: „Den Haandværksdrift, som hidtil ikke har kunnet øves paa Landet uden Bevilling, skal ikke tilstedes efter sædvanligt Næringsbeviis i een Miles Afstand fra nærmeste Kjøbstad i Kongeriget eller Hertugdømmet Slesvig. Dog undtages: Møllebyggere, Muurmestere, Tømmermestere, Hvedebrødsbagere, Snekere, Glatmestere, Skræddere og Stomagere“ (Lere Stemmer: „Og Sabelmagere!) Ja, vi ere komne til at tage Sabelmagere med sidst. Men nu siger § 94: „Indtil den 1ste Januar 1862 skal den Adgang til at nedsatte sig paa Landet som Haandværker